RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

nr. 241.798 van 15 juni 2018
in de zaak A. 219.899/X-16.692.

In zake : 1. Nikolaas MERTENS
2. Simonne HEYNS
woonplaats kiezend te 2370 Arendonk
Kapelstraat 30

tegen :

het RUILVERKAVELINGSCOMITÉ ZONDEREIGEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Rudi Van Gompel en Manuel Huygaerts
kantoor houdend te 2360 Oud-Turnhout
Dorp 8
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 juli 2016, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 11 februari 2016 van het Ruilverkavelingscomité Zondereigen "tot neerlegging van het herverkavelingsplan en de lijsten opgesteld overeenkomstig de voorschriften van de artikelen 26 en 34, 1°, 2° en 3° Ruilverkavelingswet".

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 236.959 van 3 januari 2017 is de vordering tot schorsing verworpen en bij arrest nr. 237.703 van 17 maart 2017 is de vordering tot het bevelen van een voorlopige maatregel verworpen.

Verzoekers hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

Verzoekers en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 mei 2018.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Verzoekers, en advocaat Rudi Van Gompel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Eerste verzoeker is eigenaar en tweede verzoekster stelt gebruiker te zijn van de percelen gelegen te Zondereigen 65/C te Baarle-Hertog, kadastraal bekend onder sectie K, nrs. 375/C en 376/F. Deze percelen situeren zich binnen de ruilverkaveling “Zondereigen”.

3.2. Op 9 juni 2000 wordt onder meer eerste verzoeker schriftelijk in kennis gesteld van het onderzoek dat naar het nut van de ruilverkaveling wordt gevoerd. Er wordt hem meegedeeld dat schriftelijke opmerkingen en bezwaren

kunnen worden ingediend, en dit gedurende een termijn van dertig dagen die ingaat op de dag van verzending van de brief. Evenwel wordt geen bezwaar ingediend.

3.3. Bij ministerieel besluit van 19 juni 2002 worden het nut en de globale opzet, het kavelplan, het ruilverkavelingsplan en het monitoringsprogramma voor de natuurmaatregelen goedgekeurd.

3.4. De eerste verzoeker wordt er met een aangetekende brief door het ruilverkavelingscomité van in kennis gesteld dat van 21 september 2015 tot en met 20 oktober 2015 over de ruilverkaveling een openbaar onderzoek wordt gehouden.

3.5. Met een brief van 22 september 2015 doen verzoekers de volgende bezwaren gelden:

> "1. Op de toebedeelde kavel zijn geen opslaggebouwen, waterput en stal aanwezig om onze landbouwmachines, planten en paarden onder te brengen.
> 2. Mijn echtgenote heeft opslaggebouwen en een waterput nodig om haar beroep als landbouwer te kunnen uitoefenen.
> 3. We willen op de nieuwe kavel dezelfde stedenbouwkundige vergunningen als op onze huidige eigendom."

3.6. Op 11 februari 2016 beslist het ruilverkavelingscomité Zondereigen tot het vaststellen van de plannen en lijsten zoals bedoeld in de artikelen 26 en 34, 1°, 2° en 3° van de wet van 22 juli 1970 'op de ruilverkaveling van landeigendommen uit kracht van de wet' (hierna: de ruilverkavelingswet).

Dit is de bestreden beslissing.

3.7. De ruilverkavelingsakte van eigendom en gebruik met betrekking tot landeigendommen op het grondgebied van de gemeenten Baarle-Hertog, Merksplas, Turnhout en Hoogstraten, wordt op 21 april 2016 verleden.

3.8. Op 10 oktober 2016 beslist het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Baarle-Hertog om aan Willy Segers-Mollen een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor de afbraak van vijf bergingen/stallen op het onder randnummer 3.1 vermelde terrein. Het door de eerste verzoeker tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep bij de deputatie van de provincieraad van de provincie Antwerpen wordt op 16 februari 2017 verworpen.

3.9. Op 13 maart 2017 dient de eerste verzoeker een annulatieberoep in tegen de onder randnummer 3.7 vermelde ruilverkavelingsakte. Tevens verzoekt hij de Raad van State om "de sloopvergunning nietig te verklaren en de oorspronkelijke toestand te bevelen op kosten van de overtreder en om "[i]n ondergeschikte orde een vergoeding toe te staan indien de nietigverklaring niet kan worden bevolen" (zaak A. 221.704/X-16.885).

IV. Verzoek tot samenvoeging

4.1. Verzoekers vragen in een brief van 27 februari 2018 aan de Raad van State om de samenvoeging van de huidige zaak met de zaak A.219.899/X-16.692 betreffende het beroep van huidige eerste verzoeker tegen de ruilverkavelingsakte.

4.2. De vraag kan hoe dan ook niet ingewilligd worden.

Zoals hierna zal blijken, wordt de huidige zaak gekenmerkt door een onorthodoxe, zelfs chaotisch te noemen procesvoering vanwege verzoekers, met een veelvoud aan niet in het algemeen procedurereglement voorziene procedurestukken, laattijdig bijgebrachte respectievelijk aangevoerde stukken en argumentaties. Eerder dan een samenvoeging met de zaak A.219.899/X-16.692 vereist een behoorlijke procesvoering van de huidige zaak een afzonderlijke behandeling.

V. De regelmatigheid van de rechtspleging

5.1. De procedure bij de Raad van State wordt ten behoeve van een ordentelijk procesverloop dat de rechten van verdediging eerbiedigt, strikt geregeld door het algemeen procedurereglement. Door de verzoekers zijn tal van procedurestukken ingediend die niet door dit reglement zijn voorzien. Ze worden daarom uit het debat geweerd. Het gaat om: de brief van 10 december 2016 "[b]etreft aanvullend bewijs van het bestaan van de gebouwen op de oorspronkelijke percelen van verzoekers bij het verzoekschrift tot nietigverklaring […]"; de brief van 13 december 2016 met onder meer "aanvullende opmerkingen van verzoekers bij het verzoekschrift tot nietigverklaring"; het schrijven van 19 december 2016; de brief "ingebrekestelling" van 8 januari 2017; het schrijven van 12 februari 2017 met "aanvullende gegevens en feiten" en "verduidelijkingen […] aan het verzoekschrift nietigverklaring"; de brief van 19 februari 2017; de brief van 22 februari 2017 waarin verzoekers "verduidelijkingen" toevoegen aan hun verzoekschrift tot nietigverklaring; het 27 februari 2018 gedateerd schrijven getiteld "verschillende"; de 9 maart 2018 gedateerde brief getiteld "grove onregelmatigheden" en het 4 maart 2018 gedateerde schrijven getiteld "verschillende".

VI. Ontvankelijkheid

A. Ontvankelijkheid ratione materiae

De aangevoerde exceptie

6. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat niet duidelijk is tegen welke administratieve rechtshandeling verzoekers opkomen.

Beoordeling

7. Verzoekers richten zich in hun verzoekschrift tot nietigverklaring uitdrukkelijk tegen de beslissing van 11 februari 2016 van het Ruilverkavelingscomité Zondereigen "tot neerlegging van het herverkavelingsplan en de lijsten opgesteld overeenkomstig de voorschriften van de artikelen 26 en 34, 1°, 2° en 3° Ruilverkavelingswet".

Het blijkt voldoende dat met huidig verzoekschrift de vernietiging van de voormelde beslissing wordt gevraagd.

B. Ontvankelijkheid ratione personae

Standpunt van de partijen

8.1. In hun verzoekschrift geven verzoekers aan dat zij "eigenaars en gebruikers [zijn] van de percelen gelegen te Zondereigen +65, 2387 Baarle-Hertog, kadastraal bekend als sectie K, nrs. 365/C en 376/F [...]", en dat "[d]eze percelen [het] voorwerp [zijn] van de Ruilverkaveling Zondereigen waartoe bij Besluit van de Vlaamse Regering van 25 april 2003 overgegaan werd tot de oprichting van het ruilverkavelingscomité Zondereigen".

8.2. De verwerende partij is in haar memorie van antwoord van oordeel dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan belang. Zij bekritiseert het feit dat verzoekers in hun verzoekschrift niet aangeven dat zij een belang hebben, laat staan dat zij het vereiste belang verduidelijken.

8.3. In reactie op de opgeworpen exceptie geven verzoekers in hun memorie van wederantwoord onder meer aan dat "[d]oor de toedeling [hun] belangen […] zwaar getroffen [worden] omdat de bedrijfszetel van tweede verzoekende partij wordt vernietigd, zij worden ontzet van water- en elektriciteitsvoorziening, […] zij hun opslagruimten [verliezen] waardoor zij hun landbouwvoertuigen, landbouwmateriaal en planten niet meer kunnen

onderbrengen zodat de landbouwactiviteiten en de uitbating van het landbouwbedrijf van tweede verzoekende partij onmogelijk worden gemaakt omdat op de toegewezen kavel geen opslagruimten zijn en ook niet mogen worden opgericht en er in tegenstelling met hun oorspronkelijke percelen ook geen water- en elektriciteitsvoorziening is." Verzoekers wijzen erop dat deze feiten zijn uiteengezet in het verzoekschrift en "op het eigen bestaan, de eigen materiële goederen en morele rechten van verzoekend[e] partijen [slaan]".

8.4.1. In haar laatste memorie werpt de verwerende partij nog tegen dat eerste verzoeker geen eigenaar is van het perceel 365/C, zoals ten onrechte in het verzoekschrift wordt vermeld, maar van het perceel 375/C, zodat "[e]r […] dan ook geen belang [is]". Bovendien is tweede verzoekster volgens de verwerende partij geen eigenaar van enig perceel en blijkt volgens haar "nergens uit" dat zij "gebruiker was van de percelen". Bovendien blijkt uit "KBO Public Search" dat tweede verzoekster "reeds sinds 1 maart 2017 haar activiteiten natuurlijke persoon heeft stopgezet". De beweringen aangaande de landbouwuitbating van verzoekster zijn volgens de verwerende partij "dan ook uit de lucht gegrepen".

8.4.2. De verwerende partij wijst er bijkomend op dat voor de kwestieuze percelen inmiddels een sloopvergunning aan Willy Segers-Mollen werd afgeleverd, die is overgegaan tot sloping, zodat "de zogenaamde bergingen/stallen niet meer aanwezig [zijn]". Door de vernietiging, meent zij, zal "geen situatie ontstaan die voor de verzoekers tot een beter resultaat kan leiden".

8.4.3. De verwerende partij stelt ten slotte dat verzoekers geen belang hebben bij hun beroep "tegen de beslissingen tot vaststelling van de plannen en lijsten", omdat deze beslissingen volgens haar deel uitmaken van een complexe rechtshandeling "die finaal uitmondt in de ruilverkavelingsakte" en verzoekers "in het verzoekschrift" geen beroep tegen deze akte hebben ingesteld.

Beoordeling

9.1. De eerste verzoeker blijkt eigenaar te zijn van gronden die zich in de betrokken ruilverkaveling situeren. Dit volstaat in principe om zijn belang bij het beroep aan te nemen. De door de verwerende partij aangevoerde omstandigheden dat in het verzoekschrift ten onrechte het perceel 365/C in de plaats van het perceel 375/C wordt vermeld en dat op de kwestieuze gronden thans geen "bergingen/stallen" meer aanwezig zijn, vermag aan dit belang geen afbreuk te doen.

9.2. Alvast de eerste verzoeker doet derhalve blijken van het rechtens vereiste belang bij het beroep.

9.3. Daargelaten de vraag naar de juistheid van het standpunt van de verwerende partij dat de bestreden beslissingen tot vaststelling van de plannen en lijsten deel zouden uitmaken van een complexe rechtshandeling "die finaal uitmondt in de ruilverkavelingsakte", wordt aangenomen dat dit hoe dan ook niet uitsluit dat ontvankelijk een beroep kan worden ingesteld tegen de bestreden beslissingen. Overigens blijkt de eerste verzoeker op 13 maart 2017 een beroep tegen de ruilverkavelingsakte te hebben ingesteld (zie randnummer 3.9).

9.4. De exceptie kan er niet van overtuigen dat eerste verzoeker zonder belang bij het ingestelde beroep is.

C. Ontvankelijkheid ratione temporis

De aangevoerde exceptie

10. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat de vastgestelde toedeling aan verzoekers werd toegezonden op 15 februari 2016. Rekening houdend met het gegeven dat de verjaringstermijn te dezen een aanvang neemt vier maanden nadat aan de betrokkene de akte of de beslissing

met individuele strekking ter kennis werd gebracht, is de verwerende partij van oordeel dat de verjaringstermijn ruimschoots overschreden is.

Beoordeling

11.1. Uit artikel 4, § 1, derde lid, van het algemeen procedurereglement volgt dat een annulatieberoep moet worden ingesteld binnen een termijn van zestig dagen nadat de bestreden beslissing werd bekendgemaakt of betekend. Indien ze noch bekendgemaakt noch betekend dient te worden, gaat de termijn in met de dag waarop de verzoeker er kennis heeft van gehad.

De betekening is de individuele schriftelijke kennisgeving van de beslissing aan de betrokkene. Opdat de kennisgeving vaste datum zou verkrijgen voor het ingaan van de beroepstermijn bij de Raad van State, gebeurt ze in de regel met een aangetekende brief, al dan niet met ontvangstmelding. Artikel 4, § 2, van het algemeen procedurereglement bepaalt wanneer de beroepstermijn bij de Raad van State in een dergelijke situatie ingaat: in geval van een aangetekende brief mét ontvangstmelding gaat de termijn in de eerste dag na de ontvangst of de weigering van die brief; in geval van een gewone aangetekende brief gaat de termijn in de derde werkdag na de verzending van die brief, behoudens bewijs van het tegendeel door de geadresseerde.

11.2. Artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, bepaalt dat de verjaringstermijnen voor onder meer de annulatieberoepen alleen een aanvang nemen op voorwaarde dat de betekening door de administratieve overheid van de akte of van de beslissing met individuele strekking het bestaan van die beroepen alsmede de in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen vermeldt. Indien aan die verplichting niet wordt voldaan dan nemen de verjaringstermijnen een aanvang vier maanden nadat aan de betrokkene de akte of de beslissing met individuele strekking ter kennis werd gebracht.

11.3. Artikel 22, derde lid, van de ruilverkavelingswet bepaalt dat het ruilverkavelingscomité van de neerlegging van het kavelplan en de lijsten kennis geeft aan de belanghebbende eigenaars bij een ter post aangetekende brief.

11.4. Met een gewone aangetekende brief van 15 februari 2016 wordt eerste verzoeker kennis gegeven van de neerlegging van de stukken van toedeling zoals vastgesteld door het ruilverkavelingscomité, met "als bijlage een afschrift van de lijsten die u aanbelangen". Zodoende wordt eerste verzoeker van de bestreden beslissing kennis gegeven.

Overeenkomstig artikel 4, § 2, van het algemeen procedurereglement, dient aangenomen dat eerste verzoeker de hem op maandag 15 februari 2016 aangetekende verzonden brief op donderdag 18 februari 2016 heeft ontvangen.

Vermits de aangetekende brief niet de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State vermeldt, nam de verjaringstermijn van zestig dagen slechts een aanvang, vier maanden nadat eerste verzoeker op 18 februari 2016 van de bestreden beslissing kennis nam, dit is op 18 juni 2016. De verjaringstermijn voor het instellen van een beroep tegen de bestreden beslissing verstreek voor eerste verzoeker zodoende op 17 augustus 2016. Het op 30 juli 2016 ingediende beroep is derhalve tijdig.

11.5. De exceptie is ongegrond.

D. Onontvankelijkheid wegens gebrek aan een ontvankelijk middel

De aangevoerde exceptie

12. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat het beroep onontvankelijk is omdat geen enkel middel wordt ontwikkeld.

Beoordeling

13. Hierna zal blijken dat wel degelijk een ontvankelijk middel wordt aangevoerd. De exceptie is ongegrond.

VII. Onderzoek van het middel

Uiteenzetting van het middel

14.1. Eerste verzoeker voert als middel aan dat er zich op zijn percelen vergunde of vergund geachte gebouwen bevinden. De verwerende partij kan dit gegeven volgens hen niet op een ernstige wijze ontkennen en is daarvan op de hoogte. Percelen met vergunde gebouwen worden volgens hem in de regel niet verruild, tenzij met het akkoord van de eigenaar. Hij stelt daartoe nooit het vereiste akkoord te hebben gegeven, wat genoegzaam blijkt uit de verschillende bezwaren die tijdens de ruilverkavelingsprocedure werden geuit.

Verder betoogt eerste verzoeker dat de bezwaren in het licht van de doelstellingen van de ruilverkaveling, zoals opgenomen in artikel 62 van de ruilverkavelingswet, moeten worden onderzocht, en dit na in voorkomend geval de belanghebbende te hebben opgeroepen om te worden gehoord. Hij stelt nooit te zijn opgeroepen om gehoord te worden, en meent dat de behandeling van de bezwaren grotendeels op foutieve gegevens steunt. Hij verwijst in dat verband naar het antwoord dat op de aangevoerde bezwaren werd geformuleerd.

14.2. Eerste verzoeker betoogt in de memorie van wederantwoord dat de bestreden beslissing strijdig is met “de artikelen 31, 32, 26, zesde lid en 62, vierde lid, ruilverkavelingswet, met het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het algemeen motiveringsbeginsel, het algemeen onpartijdigheidsbeginsel, het algemeen rechtszekerheidsbeginsel, het algemeen redelijkheidsbeginsel”. Hij gaat vooreerst in op de behandeling van zijn bezwaren door de verwerende partij en betoogt in eerste instantie dat uit de bepaling van artikel 35, derde en vierde lid, van de ruilverkavelingswet volgt dat het

ruilverkavelingscomité de gemaakte bezwaren moet onderzoeken en op basis daarvan moet beslissen. De bezwaren moeten worden onderzocht in het licht van de doelstellingen van de ruilverkaveling, in het bijzonder deze opgenomen in artikel 62 van de ruilverkavelingswet.

Uit het vierde lid van dat artikel volgt volgens eerste verzoeker dat een sloop van gebouwen enkel mogelijk is nadat de betrokken eigenaar is opgeroepen teneinde zijn akkoord met die sloop te bekomen. Dit is volgens eerste verzoeker niet gebeurd voor de geplande sloop van zijn gebouwen. De ingenomen stelling dat vergunde gebouwen in de regel niet mogen worden verruild tenzij met akkoord van de eigenaars, wordt door deze bepaling bevestigd.

In verband met de behandeling van de door hem ingediende bezwaren zet eerste verzoeker uiteen waarom hij van oordeel is dat het gegeven antwoord onjuist is. Hij gaat niet akkoord met de door de verwerende partij ingenomen stelling dat er geen gebouwen voor opslag en een waterput nodig zouden zijn. Ook betwist hij dat een nieuwe vestiging op 300 meter van de woningen langsheen het Burgemeester Leestmansplantsoen niet zou kunnen worden toegelaten.

Verder gaat eerste verzoeker in op het vergund of vergund geacht karakter van de op de door hen ingebrachte percelen aanwezige gebouwen. Hij meent dat de weerlegging van de bezwaren in dit verband juridisch noch feitelijk correct is. Hij betoogt dat de verwerende partij ter onderbouwing van de stelling dat de aanwezige gebouwen niet vergund (geacht) zijn, steunt op een luchtfoto van 1970. Aangezien die luchtfoto hem niet bekend was, heeft hij zelf een luchtfoto van 1970 opgevraagd bij Ruimte Vlaanderen, alsook bij het Nationaal Geografisch Instituut. Uit de ontvangen luchtfoto’s blijkt volgens eerste verzoeker duidelijk dat er in 1970 drie gebouwen op de betreffende percelen aanwezig waren. Op 11 oktober 1977 doet de vader van eerste verzoeker aangifte aan de gemeente Baarle-Hertog van het bestaan van een bedrijf, waarbij een liggingsplan is gevoegd waarop vier gebouwen staan

ingetekend. Drie daarvan zijn volgens eerste verzoeker dezelfde gebouwen als deze die te zien zijn op de luchtfoto uit 1970 afkomstig van Ruimte Vlaanderen. Volgens hem moeten de vier gebouwen geacht worden vergund te zijn, daar zij, zoals artikel 4.2.14, § 2, eerste lid, VCRO voorschrijft, zijn opgericht vóór de inwerkingtreding van het gewestplan Turnhout goedgekeurd bij koninklijk besluit van 30 september 1977.

In verband met de ingeroepen hoorplicht argumenteert eerste verzoeker dat hij niet gehoord is geweest, hoewel zijn belangen door de toedeling zwaar worden getroffen. Aangezien er bij de ruiling wijzigingen worden aangebracht aan verzoekers' opstal-, gebruiks- en bewoningsrechten, diende de verwerende partij hen, volgens eerste verzoeker, met toepassing van de artikelen 31 en 32 van de ruilverkavelingswet op te roepen om tot een akkoord te komen.

Tot slot licht eerste verzoeker toe dat de schending van de hoorplicht ook een vermoeden van partijdigheid inhoudt. In strijd met artikel 26, zesde lid, van de ruilverkavelingswet werden zijn gebouwen niet aan het comité van aankoop overgedragen, maar rechtstreeks aan de nieuwe eigenaar. Die manier van handelen acht hij eveneens in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

14.3. In de laatste memorie doet eerste verzoeker onder meer nog gelden dat de luchtfoto's van 1970 tijdig werden bijgebracht, en dat met artikel 26, zesde lid, van de ruilverkavelingswet in de memorie van wederantwoord "artikel 25, § 1, zevende lid" wordt bedoeld. Hij betwist dat de geschonden geachte rechtsregels niet tijdig werden aangevoerd, hij meent dat de toedeling strijdig is met de artikelen 49 en 51 van de ruilverkavelingswet en stelt dat de verwerende partij procedurefouten heeft gemaakt vóór de bezwaarbehandeling.

Eerste verzoeker betoogt voorts dat drie van de vier gebouwen op het liggingsplan bij de aangifte van 11 oktober 1977 onmiskenbaar dezelfde gebouwen zijn als deze die op de bijgebrachte luchtfoto's van 1970 te zien zijn.

Het betreft volgens hem dezelfde gebouwen als deze vermeld op de indelingsschets van de beëdigd landmeter Koyen van 5 september 2006. Een en ander zou volgens hem ook blijken uit het deskundig verslag van beëdigd landmeter Hus. Voorts betwist eerste verzoeker de luchtfoto's van 1970 niet tijdig te hebben bijgebracht en acht hij de formelemotiveringsplicht bij de behandeling van de bezwaren geschonden. Hij meent dat er geen schadeloosstelling is gebeurd voor zijn drie vergunde landgebouwen, wat volgens hem blijkt uit het feit dat de ruilverkavelingsakte met deze gebouwen geen rekening houdt. Evenmin zou rekening gehouden zijn met de bedrijfszetel van het landbouwbedrijf van tweede verzoekster. Het oorspronkelijke perceel zou volgens eerste verzoeker ook "niet vatbaar voor verruiling" zijn geweest omdat er op dit perceel "geen verbeteringen noodzakelijk waren gemaakt door wijzigingen in de gebiedsinrichting of door heroriëntering van de productie".

Beoordeling

15.1. Een middel bestaat uit de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel volgens de verzoekende partij wordt geschonden.

15.2.1. Eerste verzoeker poneert in het middel vooreerst dat percelen met vergunde gebouwen in de regel niet mogen worden verruild, tenzij met akkoord van de eigenaars. Hij geeft in het verzoekschrift echter niet aan op welke rechtsregel hij zijn standpunt steunt. Zijn verwijzing naar artikel 1 van de ruilverkavelingswet is in dit verband niet dienstig of afdoende, nu hij in het verzoekschrift enkel stelt dat die bepaling op de sloop van gebouwen betrekking heeft.

15.2.2. In zoverre eerste verzoeker eerst in de memorie van wederantwoord en vervolgens in de laatste memorie betoogt dat zijn stelling steun vindt in artikel 62, vierde lid, van de ruilverkavelingswet, is zijn betoog laattijdig en onontvankelijk. De ontvankelijkheidsexceptie van de verwerende partij desbetreffend is gegrond.

15.2.3. Het middel is in zoverre onontvankelijk.

15.3.1. Eerste verzoeker voert vervolgens, wat de bezwaarprocedure betreft, aan, niet te zijn opgeroepen om te worden gehoord. Ook te dezen vermeldt hij in het verzoekschrift evenwel geen rechtsregel die de overheid daartoe zou verplichten. Daarenboven betwist eerste verzoeker niet dat hij zijn grieven tijdens de bezwaarprocedure schriftelijk heeft kunnen doen gelden. Hij verduidelijkt in het verzoekschrift niet welk nadeel hij heeft geleden door niet te zijn opgeroepen om te worden gehoord.

15.3.2. In zoverre eerste verzoeker eerst in de memorie van wederantwoord melding maakt van een oproeping zoals bedoeld in de artikelen 31 en 32 van de ruilverkavelingswet, en zich op het principe van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur beroept, is zijn betoog weerom laattijdig. Hetzelfde geldt voor de eerst in de laatste memorie in dit verband aangevoerde strijdigheid van de toedeling met de artikelen 49 en 51 van de ruilverkavelingswet. De ontvankelijkheidsexcepties van de verwerende partij desbetreffend zijn gegrond.

15.3.3. In zoverre is het middel eveneens onontvankelijk.

15.4.1. Verder betwist eerste verzoeker het volgende citaat uit de bezwarenbehandeling van de verwerende partij, citaat dat hij uitdrukkelijk in het verzoekschrift aanhaalt:

> "De eigenaars hebben een perceel waar verschillende stallingen opstaan, waarvan de meeste niet vergund zijn. Bij navraag bij het gemeentebestuur van Baarle-Hertog is gebleken dat er 1 bouwvergunning is voor het bouwen van een varkensstal van 10m x 10,53m grondoppervlak. Deze vergunning is afgegeven op 18/02/1966."

15.4.2. Eerste verzoeker betoogt dat dit antwoord op foutieve gegevens steunt. Hij meent dat er op zijn percelen meer vergunde of vergund geachte gebouwen aanwezig zijn dan de vermelde varkensstal. Om dit aannemelijk te

maken, beroept hij zich op artikel 4.2.14, § 2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: de VCRO). Deze bepaling luidt:

> "§2. Bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, worden voor de toepassing van deze codex geacht te zijn vergund, tenzij het vergund karakter wordt tegengesproken middels een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie."

15.4.3. Op eerste verzoekers percelen vindt het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 vastgestelde gewestplan Turnhout toepassing, dat op 6 november 1977 in werking is getreden.

15.4.4. Vooreerst moet worden vastgesteld dat het door eerste verzoeker geviseerde citaat bij de bezwaarbehandeling voorkomt in de "toelichting en voorstel" van de bezwaarbehandeling vanwege het secretariaat en niet in de uiteindelijke beslissing van het ruilverkavelingscomité als dusdanig.

15.4.5. Eerste verzoekers argument in het verzoekschrift dat het ondernemingsnummer aan het ruilverkavelingscomité werd meegedeeld, en dat men op basis van dat nummer in de kruispuntbank van ondernemingen de vereiste gegevens kan opzoeken, volstaat niet als een bewijs in de zin van artikel 4.2.14, § 2, eerste lid, VCRO. Het staat aan eerste verzoeker zelf om "door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel" aan te tonen dat de gebouwen die zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op zijn percelen zouden hebben bevonden – en die thans volgens verwerende partij zijn gesloopt – in de periode van 22 april 1962 tot de inwerkingtreding van het gewestplan Turnhout op 6 november 1977 effectief zijn gebouwd. Een afdoende bewijs van dit laatste wordt in het verzoekschrift evenmin geleverd door het feit dat in een e-mailbericht "van de herverkavelaar" wordt gesteld dat "[v]olgens het register van de stedenbouwkundige vergunningen [...] er geen bouwvergunning [werd] afgeleverd voor één van de huidige opstallen".

15.4.6. Eerste verzoeker verwijst in het verzoekschrift voorts ook nog naar een liggingsplan, gevoegd bij een "aanvraag/aangifte" van 11 oktober 1977 tot het verkrijgen van twee uitbatingsvergunningen voor een veebedrijf op zijn kwestieuze percelen. Het louter intekenen van gebouwen op een dergelijk plan vormt echter evenmin het bewijs dat de gebouwen die zich thans op het kwestieuze perceel zouden bevinden, effectief in de periode van 22 april 1962 tot 6 november 1977 werden gebouwd.

15.4.7. De door eerste verzoeker met een brief van 28 november 2016 bijgebrachte stedenbouwkundige vergunning van 10 oktober 2016 voor "het afbreken van 5 bergingen/stallen", waarin door het college van burgemeester en schepenen wordt vermeld dat "[d]e meeste bouwwerken [...] zonder vergunning vanaf de jaren 60/70 [werden] opgericht", volstaat evenmin als een dergelijk bewijs. Van alle verdere stukken en argumentatie die eerste verzoeker in dit verband bijbrengt, wordt op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat ze niet reeds ten tijde van het indienen van het verzoekschrift beschikbaar konden zijn en aangevoerd worden. Ze zijn dan ook laattijdig en niet ontvankelijk.

15.4.8. Eerste verzoeker toont zodoende niet aan dat de weerlegging van zijn bezwaren op foutieve gegevens zou zijn gesteund.

15.4.9. Pas in de memorie van wederantwoord beroept eerste verzoeker zich ook nog op een schending van het materiëlemotiverings-, onpartijdigheids-, rechtszekerheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht, alsook van de artikelen 26, zesde lid, van de ruilverkavelingswet – in zijn laatste memorie "rechtgezet" als artikel 25, § 1, zevende lid, van die wet. In de laatste memorie beroept eerste verzoeker zich bijkomend op een schending van de artikelen 35 en 36 van de ruilverkavelingswet, alsook van de formelemotiveringsplicht en de artikelen 10, 13, 16 en 23, 1°, van de Grondwet, en voert hij bedrog "in de zin van artikel 1116 van het Burgerlijk Wetboek" aan. Dit alles, inbegrepen het aangevoerde "bedrog", is laattijdig en dus onontvankelijk. De excepties van onontvankelijkheid van de verwerende partij desbetreffend zijn eens te meer gegrond.

15.5. Het enige middel en bijgevolg het hele beroep wordt verworpen.

VIII. Kosten

17.1. Verzoekers vragen de Raad van State met een brief van 1 maart 2018 om hen "te ontzien" voor wat de door de verwerende partij gevraagde basisrechtsplegingsvergoeding van 700 euro betreft.

17.2. De verwerende partij verklaart ter terechtzitting afstand te doen van de gevraagde rechtsplegingsvergoeding, zodat de vraag van verzoekers zonder voorwerp valt.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden elk voor de helft verwezen in de kosten van de vorderingen tot schorsing en tot het opleggen van voorlopige maatregelen en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 1200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien juni 2018, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

bijgestaan door

Frank Bontinck,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Frank Bontinck **Johan Lust**